

Verslag expeditie 2008 met mzt Margeja naar Polen Traject Bydgoszcz - Kostrzyn

Dag 32 Zondag 1 juni 2008

Toch aardig dat ze zelfs die rammelende tram stoppen zodra wij in bed kruipen. Heerlijk rustig geslapen, voordat ik het in de gaten had was het al weer bijna 8 uur. En waarachtig, de zon stond al weer te stralen in een strak blauwe lucht. Tegen 9 uur hebben we verhaald naar vlak achter de Lokietec. Daar komen de meeste mensen kijken, bij die heerlijke wilg waar we onder geslapen hebben is het een stuk rustiger. Maar op deze manier heeft de stad Bydgoszcz er meer aan, ze willen de mensen tenslotte iets laten zien. Het werkte wel, we hebben een hele tijd met een oude meneer staan te praten. Die had vroeger gevaren. Hij sprak heel goed Duits en was zeer geïnteresseerd. Zijn naar de Lokietek gegaan en Henk heeft Reispost deel 4 verzonden. Kapitein Nadolny had foto's gemaakt, dat hadden we meerdere keren gezien, en hij heeft een aantal foto's op ons stickie gezet. Op die manier hebben we dus weer een andere kijk op de tocht tussen Santok en Bydgoszcz. Afscheid genomen van Waldek, die is naar huis gegaan. Hij was speciaal voor deze tocht ingehuurd, komende week moet hij zich weer melden op het binnenschip waarop hij vaart. Gisteravond kwam hij nog even langs, toen had hij zijn vrouw mee. Hij had eens tegen Henk gezegd dat hij jaloers was omdat Henk z'n vrouw bij zich had en hij niet. Hij heeft een heel aardige vrouw zo te zien.

"De Dell", de notebook waarop Henk de Reispost iedere keer verzendklaar maakt, vertoont hoe langer hoe meer kuren. Vanmorgen heeft hij iets van 50 keer achter elkaar geprobeerd op te starten. We denken dat de accupack zo langzamerhand dood is. Henk heeft toen het uiteindelijk gelukt was om de zaak op te starten een aantal bestanden op een stickie gezet om met behulp daarvan toch nog de Routebeschrijving in elkaar te kunnen zetten.

Jammer genoeg is de Toshiba waarop ik de stukjes schrijf niet in staat om Quark aan te kunnen. Het worden dus weer dezelfde Reisposten als vorig jaar met foto's in een blokje. We waren even bang dat er helemaal geen foto's meer mee gestuurd zouden kunnen worden, omdat mijn laptop het fototoestel niet ziet. Gelukkig had Henk vorig jaar een lezer voor de kaartjes die in z'n fototoestel gaan gekocht. Toen kon hij die niet gebruiken omdat de toenmalige laptop waarop hij werkte dat ding niet herkende, maar nu is hij dus een redder in nood.

Nadat de Reispost verzonden was heeft kapitein Nadolny nog een tasje klaar gemaakt met een hoop promotie artikelen, folders en tijdschriften. De boot wordt hoe langer hoe voller. Hebben het tasje maar naar boord gebracht, voordat we de stad in gingen om te wandelen. Er is nog veel ouds te zien in de stad, er was veel stuk maar veel is ook gerestaureerd. Ten slotte was het voor de oorlog een Duitse stad. Op een terrasje koffie gedronken, het begint al onprettig heet te worden. Kapitein Nadolny was even vrij en kwam met z'n dochter ook in de stad. Er is muziek op het grote plein voor het gemeentehuis en in een zijstraatje staat een groep kinderen volksdans te oefenen. Kennelijk moeten zij straks optreden, ze hebben fleurige pakjes aan.

Bydgoszcz

Terug aan boord het dakje uitgerold, kunnen we tenminste in de schaduw zitten. Bovendien kan op die manier de temperatuur binnen misschien iets in toom worden gehouden door de tocht. Het was ondertussen in de tocht van voorluid en deurtje al 26°.

Op ons gemak even wat gedronken en een boterham verorberd, daarna de fietsen op de wal getild en op de fiets de stad in. Het museum nog eens bekeken.

Bydgoszcz. Het historisch museum.

Er moet ergens een groot nieuw winkelcentrum zijn, daar zouden volgens de dames van de VVV misschien ook wel computer onderdelen te koop zijn. We hebben er rond gekeken, een soort Media markt gevonden, maar niet iets waar wij iets aan zouden hebben om "Govert" wat meer pit te geven. We hebben wel een goede kaart gevonden van het eerste stuk van het kanaal en de rivier naar Konin. We hebben ons voor genomen om onderweg in een van de volgende steden te proberen de kaart waarop het volgende stuk staat te vinden.

Morgen gaat kapitein Nadolny informeren hoeveel water er bij Konin staat. We gaan in ieder geval er naar toe, of we er door komen zullen we wel zien. Als het niet mogelijk is dan gaan we heel rustig varend via de Notec weer terug.

We weten nu dat die ook ondiep is, maar dat is voor ons schip geen bezwaar. Als het moet graven we ons eigen geultje. Die koelpijpen onder het schip zijn ideaal!

Geen gedoe met wierpotten.

Jongens op de kant dreigden vervelend te worden, ze hadden kennelijk door dat we uit Nederland komen, het land van de vrijheid. Of we marihuana voor ze hadden. Ik heb ze duidelijk gemaakt dat ze op moesten hoepelen, we houden niet van die geintjes.

Tegen half 6 weer verhaald, terug naar de wilg. Een Poolse buurman (met jachtje - hij kende Arno van de Mia) kwam helpen de lijn aan te pakken bij het aanleggen. Ze kennen hier kennelijk niet het principe "altijd je lijn terug op het schip". Dat is me bij de sluizen ook al opgevallen. Als een van het sluispersoneel de lijn aanneemt dan leggen ze geheid het oog om de bolder. Als je naar boven gaat is het niet zo'n bezwaar, maar ga je naar beneden dan is je lijn onbereikbaar. Maar nu: heerlijk in de schaduw. Als er gekookt moet worden is een begin temperatuur van 30° wel veel. We hebben dus maar weer buiten gegeten, binnen was het niet meer om te harden.

Dag 33 Maandag 2 juni 2008

Toen we vanmorgen wakker werden stond de zon al weer hoog aan de hemel die strak blauw was, ondanks dat het pas half 8 was. We zijn wakker gemaakt door de mannen van de gemeentereiniging die de rommel van het feest aan het wegwerken waren. Dat ging gepaard met nogal wat geluid. We hadden ons voor genomen om vanmorgen alle klusjes te doen waarin we gisteravond geen zin meer hadden. Dus brandstof overgeheveld zodat de kannen leeg zouden zijn, daarna nog eens naar de benzinepomp om de 22 liter diesel te halen die nog in de tank pasten. Henk heeft bij de bank de waterkannen weer allemaal vol gedaan terwijl ik even naar een bank kon gaan om de financiën weer wat aan te vullen. Ook gemakkelijk, want de bank zit voor ons op de kade. Jammer dan, de automaat vertelde me dat hij even buiten gebruik was. Proberen een andere bank te vinden. Moest ik helemaal over de brug. Het duurde dus iets langer dan gepland. Intussen had Henk Margeja weer verhaald, we lagen weer achter Lokietek. Kapitein Nadolny had geïnformeerd naar de waterstand bij Konin: 100 cm. Moet kunnen, als we niet te lang er over doen om er te komen.

Kwart over 9 startte de karavaan. Er gaan nog 2 Poolse scheepjes mee naar Konin, die sluiten zich bij ons aan. Kan alles in een keer in de sluizen. Ik had toen nog niet eens m'n ochtendboterham gegeten, daar was ik met al dat geren niet aan toe gekomen. 'k Heb 3x geprobeerd koffie te zetten, iedere keer als ik het water bijna aan de kook had was er weer een sluis. Dus: gas uit en aan de lijnen. De bootman (een echte dit keer) van de Lokietek heeft z'n ogen uitgekeken op wat ik met de sluiszaak deed. We moeten al die sluizen die we vorige week naar beneden zijn geschut nu weer omhoog. Ze zijn hoog, wel 6 meter. Daar zijn onze lijnen eigenlijk niet op berekend. Maar met de sluiszaak pik je een bolder aan, wacht tot de bolder (meer dan 2 meter) daarboven binnen bereik is, pikt je haak uit en met dezelfde beweging weer in de bovenste. Dat doe je een paar keer en je bent boven. Kind kan de was doen! Tenminste als dat kind niet al te klein is, want dan zijn de afstanden toch nog te groot.

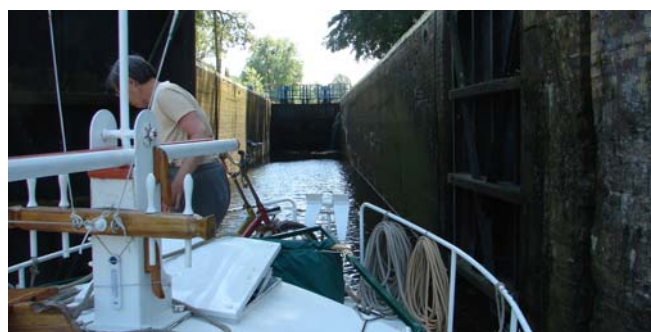
Om kwart voor 11 waren we in sluis 4 (Czyzkowko) van het Bydgoski kanaal, de kapitein had aangekondigd dat daar een tankwagen zou staan om ons van de beloofde 50 liter diesel te voorzien. Het schutten duurde dus iets langer omdat er met kannen gezeuld moest worden. Intussen waren we 1 van de Poolse scheepjes al verloren, die was na de vorige sluis achter gebleven. Na sluis 4 is de andere toen ook maar achter gebleven, om op hem te wachten.

Vandaar dus dat we toen we bij het "Apenkanaal" (officieel: Kanal Gornonotecki) aankwamen maar met z'n drieën waren: Lokietek, Margeja en Wodnik (het scheepje van de brandweercommandant van Naklo dat gisteren al met een groep kennissen mee was gevaren naar sluis 3). De Lokietek gaf een compleet fluitconcert, wij hebben onze hoorn geblazen en toen waren we alleen. Kapitein Nadolny is wel benieuwd of we het halen in Konin, hij heeft ons zijn privé E-mail adres gegeven, om ook abonnee te worden op de Reispost.

Het Apenkanaal. (kanal Gornonotecki)

Het Apenkanaal is even wennen. Het is maar smal en ondiep. Het stroomt wel (de Notec voedt dit kanaal) en dus moet je bij de sluizen weer goed opletten waar de ondieptes zitten. We hebben dus bij de 1e 2 sluizen de ondieptes geraakt. Gelukkig is het gewoon modder. Margeja gaat dan iets langzamer en woelt een hoop prut op maar verder niets aan de hand. Later kenden we de trucs dus weer en ging alles goed.

De eerste sluis in het Apenkanaal. (kanal Gornonotecki)

Bij de 2e sluis voor 4 sluizen betaald, maar die liggen allemaal vlak achter elkaar. Bij de 5e sluis moest weer betaald worden. Ik had m'n muntgeld in een plastic zakje in m'n broekzak, maar dat zakje bleek bij die sluis 4 open gebarsten. Ik hoorde en zag een 5 Zloty munt het water in gaan. Jammer dan. We hebben voor sluis 4, 3 en 2 dubbel moeten betalen omdat het schutten na 4 uur gebeurde. Ze nummeren vanaf 8, waarom is me niet duidelijk. Om 4 uur sluiten ze officieel. Toen hadden wij nog lang geen zin om te stoppen, dus dan maar extra betalen. Omgerekend is het dan per sluis nog maar 3 Euro, zo'n ramp is het dus ook niet. Om kwart over 6 hadden we sluis 2 (Labiszyn) gehad, we kunnen hier direct boven de sluis blijven liggen. Er wordt overal gepraat over het aanleggen van echte

Marina's, maar hier in Labiszyn hebben ze het begrepen: er staan paaltjes op de kant om aan te leggen, het is op afgesloten terrein (dus veilig), je kunt water tappen en er is sanitair. Bovendien een plaats waar je boodschappen kunt doen. Dus gewoon alles wat je nodig kunt hebben.

Labiszyn. Ingericht als ligplaats!

Dag 34 Dinsdag 3 juni 2008

8 uur vanmorgen varen. Het is weer zonnig, er is alleen meer wind dan gisteren. Daardoor is het wel lekkerder ook. Labiszyn is een plaats van niks, binnen 200 meter zaten we weer midden in de natuur.

Tegen 9 uur even wat rustiger gevaren, er lag een boom in het water en erbij zat een hoop riet, we konden het niet goed bekijken. Gelukkig bleek het riet drijvend te zijn, we konden er zonder bezwaar langs. We vroegen ons wel even af of dat laatste schip wat in het boekje van de sluiswachter stond (een barkas uit Hamburg) misschien hier vorig jaar langs was gekomen.

We naderen het meertje (Jez.) Wolickie.

Het meer Wilockie is duidelijk een "ijstijd" meer, diep en vrij breed, we waren er in een kwartier overheen maar net zo groen als het kanaal zelf. Geen zwemwater dus. In het kanaal erna vlak voor Barcin kwamen we waarachtig een werkbootje tegen (zelfde type als de Wodnik), de mannen ruimden door bevers om geknaagde bomen uit het kanaal op.

Barcin bleek een redelijk dorp te zijn, met zelfs een zeilvereniging met een eigen jachthaven. Dat is dan een aantal steigertjes en wat palen langs het kanaal. We hebben tussen de paaltjes door bij een van die steigertjes aangelegd en zijn boodschappen gaan doen. Tenslotte willen we na vanmiddag ook nog brood kunnen eten. Beladen met een volle rugzak kwamen we weer terug. Staan er 4 mannen op de wal bij de boot te praten. Natuurlijk werd er ook tegen ons gepraat, wij geven dan vriendelijk antwoord met "goedendag" op z'n Pools (dat weten we zo langzamerhand) en onmiddellijk daarna "Deutsch bitte" of "English please".

Van het Pools zelf versta je toch zo goed als niets, zeker niet als het snel gesproken wordt. Maar verrassing: of het ook in het Nederlands mocht. Een van de heren had 3 jaar in Nederland gewerkt, bovendien had hij 2 zussen die in Nederland woonden. Nu werkte hij bij de brandweer in Barcin en er werd op de overkant van het water gewezen. Een poosje staan te praten, natuurlijk wilde hij weten waar we heen gingen enz. Kregen een ansichtkaart met stempel van de zeilvereniging mee. Als we nog eens langs kwamen ... . Kijkt die man naar onze zwaardklamp en ziet daar een munt van 2 Zloty op liggen. Nog van sluis 4! Hij pakte hem geroutineerd er af en ik kreeg hem weer terug. Natuurlijk heb ik hem toen ook verteld hoe die munt daar kwam. Het was goed voor een klein ijsje, vond hij. (We waren likkend aan een ijsje terug gekomen.)

We naderen Pakosc.

Om goed half 1 zaten we op het Mielno meer. Eindelijk schoon water, als we niet net gegeten hadden waren we hier gaan zwemmen. Er is hier in de buurt zand en grind winning. Maar helaas, toen we er door waren en weer op het kanaal was dat nog net zo groen als voor het meer. Om 2 uur lagen we voor sluis 1 Pakosc. Hij was dicht, op ons getoeter werd niet gereageerd. Henk is de wal op gegaan (hele kunst met schuine betonnen walkanten waar nog stenen voor liggen ook), maar in het sluiswachters huis was dicht, geen mens te bekennen. Er staat in het boek van kapitein Nadolny een aantal telefoonnummers, Henk heeft geprobeerd uit te vissen waar de sluiswachter zou kunnen zitten. Het telefoonnummer van de sluis reageerde, maar we konden er geen chocolade van maken. De VVV verstond geen Engels of Duits. Bij de politie was er iemand die Engels "verstond" maar in de praktijk er niets van bakte. Ik heb gevraagd wat er zou gebeuren als we zelf de sluis zouden bedienen, maar ook dat werd niet gesnapt. Er kwam uiteindelijk een buurvrouw langs, die ons probeerde duidelijk te maken dat de sluiswachter na een bepaalde tijd zou komen. Alleen, wat die tijd zou zijn? Uiteindelijk is Henk maar naar het lek gaan luisteren, en ik heb sokken zitten te breien op het achterdek. Wat moet je anders? Op het achterdek kon ik de sluiswachterswoning in de gaten houden. Heel even ging de deur open, en er kwam een oude dame kijken (oma?), maar de deur ging weer dicht. Laat er nou na een tijd toch nog leven komen. Een meneer in z'n nette pak en een dame kwamen met een auto aan. De meneer ging naar binnen, haalde een enorme zwengel en draafde naar de sluis.

We naderen Pakosc.

Zodoende kwam het dat we om half 4 er eindelijk door waren. Het is maar goed dat dit de laatste sluis is die we in een hele tijd tegen zouden komen. We kregen echt het gevoel dat we nu toch maar wat vlotter door moeten varen, stel je voor dat het water bij Konin snel zou zakken.

We hoeven bepaald niet weer langs Pakosc.

Half 6 ben ik maar naar beneden gegaan (warm beneden) om iets te eten te maken. Ik heb voor dit soort gevallen het een en ander in voorraad wat heel snel op tafel kan. Toen ik om even voor 6 aan wilde kondigen dat er gegeten kon worden, was Henk net een meertje op gevaren. Goed, dan maar eerst ankeren. We hebben gegeten, maar het toetje wilden we aan de andere kant van het meertje nemen, dat leek ons in verband met de nog steeds stevige wind beter. Jammer genoeg bleek het aan de andere kant nogal ondiep te zijn en liepen we op de stevige bodem vast. Met z'n 2-en aan het duwen, toen ging de zaak toch weer langzaam in beweging. We hebben toen maar besloten om naar het kanaal terug te gaan en daar in de luwte van een paar bomen te gaan liggen. Zodoende liggen we nu dus aan een dikke populier. We hebben ons toetje maar binnen opgegeten, want buiten was het geen harden, zoveel wind staat er.

Dag 35 Woensdag 4 juni 2008

Alweer zon en nog steeds een stevige wind. Om 7 uur 45 gaan varen. De toegang vanaf het meertje naar het kanaal is erg ondiep. Om 20 over 8 we op het Goplomeer, bij de stad Kruszwica. Kennelijk is dit een watersportcentrum, zodra we op het meer komen zitten we op roeiwedstrijd banen. Gelukkig zaten de ballen tussen de banen niet vlak onder water aan elkaar vast zodat we er tussendoor konden varen. Van de andere kant kwam een werkcombinatie en die deed dat ook. Op het puntje van een van de landtongen, waar Kruszwica op ligt, was een zwemgelegenheid, en direct om de hoek was de jachthaven. Een echte dit keer, er lagen nogal wat grote jachten. Er lag zelfs een stukje dichter naar de stad een (voormalig) binnenvaartschip, ik heb het idee dat dit voor rondvaarten gebruikt werd. Maar wij hadden geen behoefte aan een jachthaven en zijn dus door gevaren. De populier waar we vannacht aan hebben gelegen was echt wel stevig en gezond: kennelijk stond hij in volle bloei. De hele boot zat onder de (uitgebloeide) bloemetjes en takjes en het plakte verschrikkelijk. De wat grotere takken die er op gewaaid waren, zijn al snel verwijderd, maar die plaktroep.... Br. Tegen half 11 het dakje, dat ook al plakte, opgerold. De wind maakte het er erg koud onder. We genieten uitgebreid in dit prachtige watersport gebied,

er is veel diep water, er zijn prachtige ankerplekjes en de vaargeul naar Konin is betond. Weliswaar zijn ze af en toe erg zuinig met de tonnen, maar als je (soms met behulp van de kijker) de tonnen volgt is er niets aan de hand. Op de wal erg veel kampeerplaatsen gezien. Aan het einde van het meer gaat de route weer over in een kanaal. We hebben alle openingen van het schip afgesloten en zijn het schip gaan spoelen om al die plaktroep kwijt te raken.

De ingang van het Slezinsky kanaal.

11 uur, er drijft een zeilbootje (Rea) voor ons uit, ze hebben motorpech (of geen benzine meer) en meneer staat met een lijntje voorop. Of wij hem een sleepje konden geven? Natuurlijk wel, op het water help je elkaar, of je elkaar nu wel of niet verstaat. Maar toch lastig, we konden maar met moeite duidelijk maken hoe we de sleeplijn graag wilden hebben. We kregen een husseltje touw en moesten maar zien hoe we dat vast maakten. Uiteindelijk zat die lijn dan toch, maar voor ons gevoel is hij veel te kort.

De Rea op sleep. Was met een peddel op weg naar Jez. Czame en moest nog 2 sluizen passeren.

Een aantal kilometers verderop komt er uit het Oosten een stroompje bij het kanaal. Er ligt een onduidelijke hoeveelheid tonnen (groen en rood door elkaar) voor ons. Het ziet er uit alsof die tonnen van het meer af zijn gewaaid en nu hier bij elkaar op een hoop zijn gedreven. Maar dan blijkt: door dat stroompje is een groot gedeelte van het kanaal erg ondiep geworden. De vaargeul is nog nauwelijks 5 meter breed en loopt zo ongeveer over de wal. Wij hadden (natuurlijk) geen idee wat er aan de hand was en we liepen dus ook prompt op die ondiepte die erg steile kanten had vast. Het zeilbootje liep ons snel in, draaide door de te korte sleeplijn en klapte tegen ons aan. Mevrouw zag het aankomen, wilde af houden en verloor bij de klap haar evenwicht. Ze duikelde kopje over en kwam met haar

benen over onze reling heen naast ons schip te hangen met een hand aan de reling. We hebben onmiddellijk geprobeerd haar omhoog te takelen, maar ze was een stuk zwaarder dan ik dus dat lukte niet. Toen is meneer over boord gesprongen en hij heeft haar staande op de bodem van het kanaal wat omhoog geduwd. Toen lukte het ons wel om haar over de reling naar binnen te krijgen. Ze zal wel flink wat blauwe plekken opgelopen hebben. Meneer probeerde ook weer omhoog te klauteren, maar kwam daarbij tussen de 2 schepen in. Henk gaf aanwijzingen, maar daar wilde hij niet naar luisteren. Dat Henk achteruit wilde slaan vond hij ook geen goed idee. Toch is dat de enige manier om van zo'n ondiepte af te komen en Henk sloeg dus wel achteruit. Meneer is via de zwaardklamp ook maar bij ons aan boord geklommen. Henk heeft hem gauw weer naar zijn eigen boot terug gestuurd, zodat die ook gecontroleerd mee kon komen. We waren dus al heel snel weer los, en Henk besloot dan toch maar om vlak langs de wal te proberen. Ook daar was meneer het niet mee eens. Toch was dat wel de goede manier. Alleen had Henk er toen wel schoon genoeg van en ik kreeg de opdracht om de sleeplijn los te maken. Als hij het dan zo goed wist, dan moest hij maar al peddelend op z'n bestemming zien te komen. De sluis was vlak bij.

Sluis 4 (Koszewo) bereikten we om 12 uur.

Het sluispersoneel had het hele feest zien gebeuren en bleef vol belangstelling kijken. Henk is naar boven geklauterd (het verval is ongeveer 3 meter omhoog) en is boven uit gaan leggen wat er gebeurd was. Gelukkig sprak een van de mannen gebrekkig Duits. Ze hebben gewacht tot de Rea er ook was, daarna kon de sluiswachter aan meneer vertellen dat we ze best wel wilden slepen, maar dat Henk de baas van de sleep was. Dat werd toen geaccepteerd.

Kennelijk kenden de mensen op de sluis hem. Hij heeft van ons een sleeplijn aangereikt gekregen, die was tenminste van een fatsoenlijke lengte. Zo in span hebben we ook sluis 3 (Gawrony) gedaan. Meneer maakte ons duidelijk dat hij tijdens z'n sprong in het water om z'n vrouw te helpen zijn telefoon was verloren. Jammer dan, liever een telefoon dan een vrouw.

Om 20 voor 2 waren we op het meertje waar ze heen wilden, we hebben de sleeplijn los laten gooien en weer ingehaald. Meneer wilde dat wij met ze mee gingen naar de kant, maar daar hadden wij geen zin in. Er werd een gebaar van hartelijk bedankt gemaakt en ieder ging zijns weegs. Het water is sinds het grote Goplo meer helder met een zichtdiepte van ongeveer 1 meter. Vlak voor Konin hebben we ons anker op een van die kleine meertjes (die eigenlijk allemaal in elkaar over lopen) over boord gegooid en zijn gaan zwemmen. Dat wilden we eigenlijk wel al veel eerder, maar dan was het water niet schoon of er was iets anders, eigenlijk altijd wel wat. Nu waren we allebei aan een bad toe en we hebben het er een half uurtje van genomen. Heerlijk, het water was lekker maar de wind maakte het boven water koud. We hebben ons dus maar in de kajuit af gedroogd en weer aan gekleed.

Om 10 over 4 waren we bij sluis 2, de heren van de sluis wilden eigenlijk niet draaien. Maar wij wilden er wel door, dus er werd toch maar gedraaid. Dubbel tarief dus, ze sluiten al om 3 uur! Ons zwemmen had dus geen invloed gehad. Dit was de eerste sluis die naar beneden schutte, het was maar een heel klein stukje, nauwelijks meer dan een

meter. Ons hoogste punt in de tocht is 87 meter geweest. Omdat het maar zo'n klein stukje was waren we er in 20 minuten al door. Om half 6 voor de wal bij sluis 1 bij Konin. Over de wal naar de sluismeester, maar die weigerde rechtuit om nog te draaien. Morgenochtend om 7 uur waren we de eersten.

Terwijl ik later met het eten bezig was is Henk nog eens met de sluismeneer gaan babbelen. Hij spreekt iets Duits, Henk mocht bij de Warta kijken en weet nu ook waarom de waterstand na deze sluis maar 80 cm bedraagt. De uitlaat van het gemaal van de sluis kan hooguit 80 cm water leveren. We gaan morgen gewoon proberen het geultje te vinden en er door te komen, het probleemstuk is ongeveer 100 meter lang.

De standaard aangegeven te verwachten diepgang is 80 cm. We dachten dat het de drempel voor de sluis was of de ingang van de Warta. Het bleek later toevallig de gemiddelde diepte van de Warta te zijn. We hadden te lang mooi weer gehad.

Dag 36 Donderdag 5 juni 2008

Vannacht werd het toch weer fris, dus tegen 4 uur de kachel aan gedaan om de kajuit iets warmer te krijgen voor m'n meter. Het werkte, zonder problemen m'n meting uitgevoerd.

De sluiswachter had de deur (1) al open gezet, we konden er zo in om 9 uur. Verval is maar een meter.

De sluiswachter had Henk aanwijzingen gegeven hoe te varen en we zijn zonder problemen de Warta op gevaren. In het verslag van Karin stond dat er problemen waren geweest bij de brug van Konin (dat is 2,5 kilometer verder) maar we hebben niets gemerkt wat op problemen kon duiden.

Er was gewaarschuwd voor zandbanken voor Konin. Gelukkig geen grondberoering gehad.

Hebben bedacht dat ze gewoon minder water hebben gehad. Zij waren daar omgekeerd en terug gegaan naar de sluis om het hele Apenkanaal weer te gaan varen. Bij Konin zou even gestopt kunnen worden, maar het ging zo goed dat we door zijn gevaren. Volgens de sluiswachter viel het water nogal snel door de vele weken van mooi weer. Dan maar doorvaren en zorgen dat we bij Posnan komen. Bij een van de voorsteden van Konin lag een veerpont die met tonnetjes over de Warta gierde. Zonder problemen ook daar langs.

Konin. Zand lag er genoeg.

Om eerlijk te zijn, we hebben ongeveer 10x grondcontact (zand) gehad, een keer bij kilometer 367,5 over stenen. Het schip ging omhoog en scheef over stuurboord. Maar dank zij de zware motor en de dikke balk onder het schip gleden we er overheen.

km 364,8 bij Ciazan

Bij kilometer 361,2 kwam er van stuurboord een riviertje bij de Warta, we hebben hem niet gezien. We voeren keurig iets naast het midden in de buitenbocht. Wel merkten we vrijwel onmiddellijk daarna dat we met een grote knal op een richel stenen gevaren waren. We hadden nog een meter meer naar buiten moeten varen. Vallende spullen in de kajuit en een rare stand van het schip met z'n neus 15 cm omhoog. Dit was serieus: we zaten echt omhoog en muurvast. Henk is overboord gegaan in z'n zwembroek en heeft geprobeerd met een van de doften ons aan de voorkant los te wrikken. Het maakte niets uit.

Km 368,2 vlak bij een zijriviertje lopen we zwaar op een richel met keien. Het voorschip ligt 20 cm droog.

Toen heeft hij geprobeerd een lijn over te zwemmen naar de andere kant om de boot aan de achterkant los te trekken, de stroming was te sterk. Deze richel is niet eens zo groot, Henk kon op een halve meter voor de boot al niet meer staan. Aan stuurboord naast de boot kwam het water hem tot de knieën. Onze motor was dus toch nog niet sterk genoeg om ons van het richeltje af te krijgen. Goed, we zijn een andere oplossing gaan zoeken. In de bank hebben we nog de zwaardtalies liggen. Henk is met een lange lijn naar de dichtstbijzijnde oever gegaan - lekker makkelijk: gewoon lopend - en heeft die aan een boom vast gemaakt. De lijn is aan een zwaardtalie vast gemaakt, zo kunnen we door aan de talie te trekken proberen om het schip achteruit te krijgen. Maar ook dat gaf geen echte verbetering. We zijn met alle pogingen wel iets terug gekomen, maar de Warta stroomt te sterk, stroming is iets van 4 kilometer. Uiteindelijk heeft Henk erkend dat we het niet alleen konden redden en hij heeft de telefoon gepakt. Van de nummers uit het boek van kapitein Nadolny was eentje niet meer in gebruik. Bij de politie was er niemand die buiten de pier sprak. Uiteindelijk iemand van een bootjes vereniging uit de buurt aan de lijn gekregen die wel Duits sprak. Hij begreep na enig heen en weer gepraat ook wat er aan de hand was en waar. Hij kende iemand die een boot met een zware motor had en hij zou terug bellen. Binnen een kwartier heeft hij dat ook gedaan. Ze waren brandstof aan het halen, over een uur zouden ze hier kunnen zijn. We hopen het van harte. Ik heb er geen bezwaar tegen om op de rivier te overnachten, maar liever niet in het midden van de rivier.

17.45 uur waren ze 3 man sterk er inderdaad, het bootje bleek een soort luxe veerpontje te zijn, bijna geen diepgang met een 80 pk motor er achter. De man die Henk gebeld had bleek een watersportwinkeltje in Ladek te hebben, vandaar dat hij iets Duits sprak. Ze hebben aan ons getrokken, maar dat had geen zin, er veranderde niets. We hebben een hoop gepraat, ze hebben de boot bewonderd en zich afgevraagd wat ze nog meer zouden kunnen doen. Misschien nog iemand anders te hulp roepen met een andere zwaardere motor? Nee, ze hadden er geen idee van gehad dat Margeja 6 ton weegt. Als dat op de stenen loopt zet het even door. Ik heb een grote pan soep gemaakt want we kregen honger. Toen was het al 7 uur geweest. Onder het eten voelde ik het schip bewegen. Al die tijd had de lijn van 50 meter onder spanning naar de wal gestaan. Toen hebben we het maar weer op de Nederlandse ouderwetse manier gedaan, zonder motor. We hadden het zelf al geprobeerd: van links naar rechts op het schip om de zaak aan het schommelen te brengen.

De voorzitter van de plaatselijke zeilclub P. Wozniak gaat naar de wal om een tractor te regelen.

Toen wij het met z'n 2-en deden zette het nauwelijks zoden aan de dijk, maar nu met z'n 5-en was het wat anders. Een was er ondertussen lopend naar de wal gegaan (z'n korte broek is niet eens nat geworden) om te kijken of hij een boer zover kon krijgen te helpen met een tractor. Zoiets had Henk ook al geprobeerd, maar die was tot dezelfde conclusie gekomen als deze man: een tractor kan hier niet bij het water komen. Dus kwam hij weer terug en heeft geholpen om te schommelen. Dat zette wel zoden aan de dijk: met de talie konden we het schip nu wel achteruit trekken. Een paar keer de lijn inkorten, en toen dreven we weer. Lang leve de techniek! De jongens hebben onze lijn zelfs van de boom af gehaald en weer terug gebracht. Toen ik vroeg wat ze voor hun hulp wilden hebben kreeg ik het juiste antwoord: niets. Als watersporters onder elkaar help je elkaar. Dat hadden wij gisteren ook gedaan. Maar om 8 uur waren we dus weer los. We hebben heel voorzichtig de reis voortgezet, evengoed toch nog hier en daar de grond beroerd. Goed 9 uur waren we bij Pyzdry, volgens het boek zou daar een jachthaven zijn. Het boek bleek weer eens op de toekomst geschreven te zijn: men is er aan het baggeren en heeft stenen gestort voor wat de pieren voor de haven moeten worden. Ze zouden de rivier uit moeten baggeren, daar krijg je veel meer gasten mee. We hebben 2 ankers gezet, zijn de boel op gaan ruimen en toen naar bed.

De jachthaven die in de gids staat. Er is 40 cm water in het bekken. Wij zijn maar gaan ankeren in zachte grond.

Dag 37 Vrijdag 6 juni 2008

We hebben veel spieren gebruikt gisteren, vandaag is dat hier en daar te voelen. Maar, gisteren is ons verteld dat de Warta elke dag een stukje zakt, bij Konin waren dat 20 cm per dag, hier zeker nog 5 cm. We hebben haast om naar kilometer 0 te komen, we zijn pas bij 352. Het weer wat we hebben is ideaal voor toeristen: al weken lang zon en droog. Maar ook: heel slecht voor water-toeristen: al weken lang zon en droog. In dit land van regenrivieren betekent het dat

de waterstand van de rivier per dag minder wordt. Zijn dus toch maar vroeg opgestaan en om kwart voor 8 voeren we weer. Henk aan het roer (heel soms ik om hem even de gelegenheid te geven iets te eten, drinken of een plas te doen) en ik hou de kilometer standen op de wal bij. Je kunt aan het roer goed voelen dat de stroom over gaat steken. Dit gaat goed zolang het water relatief smal is. Bij breed water ben je de voeling kwijt. Als het dan een lang recht stuk is loop je een risico. We gaan dan op de dieptemeter in het midden varen. Door de verminderde watersnelheid tekenen stenen en ondiepten zich niet af en dan is het vaak gasgeven om er overheen te komen.

Er ontbreken heel wat paaltjes, maar met de GPS erbij hebben we toch een redelijk overzicht van hoe het met de rivier gesteld is. Om 2 uur hebben we een stop gemaakt in de plaats Srem, het werd hoog tijd dat Henk zich even kon ontspannen. Er is een gastensteigertje, maar we liepen op een dikke meter ervoor aan de grond. Toen zijn we maar aan een rondvaartboot steigertje gaan liggen. Het is alles behalve rustig varen hier, je moet voortdurend opletten waar de stroom zit.

We zijn ondertussen al zeker 5 keer aan de grond geweest. Meestal was het zand, daar kunnen we wel doorheen ploegen. Maar af en toe lag er ook grind of een steen, wat iets minder prettig is. Half 3 weer verder.

Bij kilometer 285.7 is een soort vakantieoord. Er is daar ook mogelijkheid om aan te leggen (met een kano of ander klein bootje) en daar lag de rondvaartboot waarvan wij de steiger hadden gebruikt in Srem. We hebben nog een keer de stenige grond geraakt, een paar kilometer verder lag er een grote zandbank tot ver over het midden van de Warta. Er was net een bootje van beneden gekomen, het water was erg rommelig zodat je het water niet goed beoordelen kon en we gingen er vol op. Zolang het alleen maar zand is, is het geen punt. We zetten gewoon de motor op maximum en Margeja graaft zich er wel door. Zo ook in dit geval, na een paar minuten kwispelde ze even met het roer en we waren weer in dieper water. Wat heet: het water is gemiddeld 100 cm diep. Bij kilometer 273 lagen er baggerwerktuigen in een dode arm. Of ze hier aan het werk zijn geweest weten we natuurlijk niet, maar de gemiddelde waterdiepte is sindsdien zeker 30-40 cm groter geworden. We waren eigenlijk van plan geweest om door te varen naar Posnan, maar op een gegeven ogenblik werd Henk wel erg moe. Dus toen we een steigertje zagen zijn we omgekeerd en daar aan gaan leggen. Er staat een groot bord op de kant waaruit ik opmaak dat het privé-terrein is. Aan de overkant ligt een steigertje van een vereniging (denk ik, er staat ook een vlaggenmast op de wal) maar de tonnen waarop het steigertje zou moeten drijven liggen al een stuk boven water. Geen denken aan dat we daar aan zouden kunnen leggen dus. We riskeren het, komen niet op het steigertje of aan de wal. Eten gaan maken en tijdens de afwas zag ik ineens een paar laarzen het steigertje op komen.

Onze gedoogde ligplaats bij Goslina

Dat soort laarzen ken ik zo langzamerhand, dat is "bewaking", compleet met blaffer. Dus de afwas de afwas gelaten, en het trapje op. Vriendelijk gedag gezegd en de bewaker deed een heel prevelement, met gebaren dat we weg moesten gaan. Ik ben vriendelijk gebleven en hem gezegd dat we geen Pools spreken, Engels en Duits wel. Dat sprak hij kennelijk niet of wilde / durfde dat niet spreken. Henk kwam boven en vertelde hem dat hij wel zou bellen naar het grote huis op de wal. De bewaker had ook het idee om te bellen, die belde zijn chef neem ik aan. Ik heb hem verteld dat we Nederlanders zijn, gewezen op de vlag. Nederlanders liggen iets beter bij de Polen dan de Duitsers die hier vaker komen. Henk heeft de man met een papiertje en potlood uit gelegd dat we niet aan de overkant kunnen liggen vanwege de diepgang. Dat we moe waren, willen slapen en morgenochtend om 8 uur weer weg zijn. Uiteindelijk: dobro. Goed, we blijven dus liggen.

Het grote huis dat in het kanoeboekje betiteld wordt als hotel maar volgens de bewaker privé is zal van ons geen last hebben. We vragen alleen wat gastvrijheid.

Dag 38 Zaterdag 7 juni 2008

Even voor 7 uur wakker, alweer zon met hier en daar een klein wolkje. Om kwart over 7 voorbereidingen getroffen om te vertrekken, Henk is even de wal op gegaan om te zien hoe de stroom loopt. Het water is alweer 5 cm gevallen. Om 20 over 7 varen.

We waren nog geen 200 meter de rivier weer af toen er al bewakers op de wal stonden. Ze hebben ons dus in ieder geval vanmorgen in de gaten gehouden.

Om 5 voor 8 kon Henk me alweer jaloers maken, op de oever stond een ree. We zijn de verkeersbrug van Mosina gepasseerd. Het valt me op dat al de plaatsen hier langs de rivier van de rivier af gekeerd zijn, er is bijna geen bebouwing langs het water. Voor 8 uur al 2 richels met stenen gehad, de kielbalk moet wel blank zijn.

We komen langzaam in de voorsteden van Poznan, maar er is nog steeds weinig of geen bebouwing te zien.

Bij kilometer 254 was wat industrie, er stonden meerpalen langs de kant en een betonwand van zeker 4 meter hoog, maar kennelijk al in geen tiental jaren gebruikt. Weet niet eens of het er diep genoeg is. Het blijft vermoeiend varen op de Warta, de stroomgeul is af en toe heel moeilijk te vinden.

Na kilometer 243 is er volgens Norbert een kanaaltje (oude Warta) dat naar een meertje voert waar je heel prettig kunt liggen. De ingang (9 uur 44) van het kanaaltje was ondiep, maar verder geen bezwaar. Een stukje verder ligt iets dat op een oude stuw lijkt. Ik vertrouw het niet en loop naar voren om te peilen. Te laat, we zitten al op het beton van de stuw. Het beton loopt door tot aan het achterschot.

Vast in de oude arm van de Wisla. Er staat 1,20 meter water in het geultje. De doorgang bij de stuw was een betonnen plaat op 75 cm diepte zodat we hulp nodig hadden om er weer af te komen. 6 ton stopt niet in 1 keer...

In eerste instantie een talie met lange lijn aan de bakboord voorbolder gezet en geprobeerd met schommelen de zaak los te krijgen. Lukte niet. Er kwam een man met een hond bij de stuw. Die vertelde Henk dat we er niet door konden, wisten we dus al en dat we terug moesten. Henk heeft om hulp gevraagd en ze zijn met z'n 2-en vertrokken.

Kennelijk hebben ze toen de waterpolitie gebeld, die zou in ieder geval komen vertelde Henk toen hij weer terug was. Nog een 2e talie aan de andere kant gezet, weer schommelen. De meneer ging te water en probeerde te

helpen met schommelen. Dat lukte heel aardig (de boot ging goed schuin) maar hielp verder ook niet. Toen kwam het kleine bootje van de politie dat we nog niet zolang geleden voorbij waren gevaren. Het bootje is klein, maar er zit wel een 90 pk motor achter.

Er werd een sleeplijn uit gegeven, die ging over beide achterbolders heen. Ondertussen was er op de andere oever ook iemand met een hond gekomen. Beide Polen gingen aan de strak gespannen lijnen hangen, de motor ging in z'n achteruit, het politiebootje gaf vol gas vooruit. Bovendien zijn wij nog aan het schommelen gegaan. En kijk: toen gaf het wel. Na een stevige ruk kwamen we los van de betonplaat. Het blijkt dat dit kanaaltje eigenlijk een betonnen geul is. De beide Polen maakten de lijn los en die kregen we weer aan boord. Het politiebootje haalde de sleeplijn in, toen kreeg ik de opdracht een lijn op de stuurboord voorbolder te zetten, het andere einde kwam aan boord van het politiebootje. Hij paste maar nauwelijks op de boldertjes. Ze trokken nog een keer, Henk werkte met onze motor en het roer en we lagen weer met de boeg richting de Warta. Het stuurboord spatzeiltje is gescheurd, want daar is tijdens het lostrekken het helmhout door heen gegaan. Maar we waren weer drijvende in de goede richting. Het politiebootje ging voor en legde vlak voor het einde aan. We kregen opdracht om ook langs de kant te komen. Een politieman kwam aan boord en vroeg om de papieren. Nou, dat kon natuurlijk. Henk haalde alle papierwerk tevoorschijn. De 2e politieman wilde ook wel aan boord komen, ik heb de loopplank maar uitgelegd, dat was een stuk gemakkelijker voor hem dan zoals z'n collega via een verrot balkje aan boord te klimmen. Terwijl Henk met de heren in de kuip zat te confereren ben ik de lijnen op gaan ruimen. Een grote puinhoop al die lange lijnen op het voordek. Een goed kwartier later waren alle formaliteiten afgehandeld en gingen de politiemannen weer huns weegs. Wij hebben eerst maar eens een kop koffie gezet en gedronken om weer wat op verhaal te komen. Daarna rustig naar de Warta gevaren. Maar in die toegang lag zand en naar nu bleek ook stenen. We liepen prompt op die stenen, het hele schip lag schuin. Achteruit slaan hielp niets, we lagen weer vast. Henk weer over boord en probeerde met een doft de zaak wat in beweging te krijgen, maar dat hielp niets. Vanaf de wal waar een stuk of 7 knullen bij elkaar zaten kwam natuurlijk commentaar. Dat gaf Henk een idee. Hij pakte de blauwe sleeplijn maar weer, ging te water en liep naar de kant waar de jongelui

Ankerplaats bij Stopnicko vlak voor Obrzycko km 186.

zaten. Het werkte, de lijn heb ik op de voorbolder belegd, de jongens gingen trekken. En waarachtig, de zaak kwam in beweging. De jongens vonden het prachtig, gooiden de lijn te water toen we weer dreven en ik heb de lijn weer ingehaald en opgeruimd. Even verderop is de spoorbrug waar de vaargeul zo ongeveer via de wal loopt. Toen was het even voor 12.

Maar we voeren weer, hebben ter plekke besloten om Posnan maar gewoon te laten voor wat het is, we gaan richting Santok en daarna naar Brigitte. Op de aanwijzing na Posnan stond dat de diepte tot Konin 90 cm was en tot Santok 110 cm. Niet overdreven dus, ons etentje dat Henk in Posnan wilde houden komt wel in een andere plaats. We willen benen maken.

De hele middag gevaren, er zijn geen schokkende dingen meer gebeurd, we hebben zelfs geen grondcontact gehad. Overall was minimaal 100 cm water, hele stukken was het zelfs zo diep dat de dieptemeter het niet meer kon meten. Het leek wel vakantie varen!

Tegen half 6 vonden we het na dik 80 kilometer eigenlijk wel genoeg, we wilden best wel even zwemmen.

Spiegelglad water met de nodige grapjes.

We hebben Margeja dus maar omgedraaid, met de kop in de stroom op en zijn gaan ankeren. Het is niet erg diep waar we liggen, maar het is er ontzettend rustig en we kunnen van boord komen. Henk heeft een meerlijn uitgestroomd voor de veiligheid. Als je al zwemmend mee wordt genomen door de stroom (iets wat niet ondenkbaar is) kun je die lijn grijpen om niet een onmogelijk eind van de boot af mee te worden genomen. Hij is voor het eten gelukkig niet nodig geweest. Het was niet te diep (ik denk dat je zelfs op 20 meter van de boot nog kunt staan -

Het is steeds een mooi gezicht als er een nieuw dorpje opduikt.

maar het stroomt wel erg hard) en we zijn een paar keer om de boot heen geweest om te kijken of er schade was ontstaan door al dat vast zitten. Voor zover we kunnen zien valt het allemaal erg mee, alleen zal de kielbalk wel zo ongeveer ontdaan zijn van alle verf. Dat zien we dan in Uitgeest wel weer.

Dag 39 Zondag 8 juni 2008

Met moeite wakker vanmorgen. Henk was al lang wakker, had al foto's gemaakt ook.

Maar uiteindelijk heeft hij me toch maar wakker gemaakt. De zon schijnt alweer en het is net als gisteren windstil. Toen ik eindelijk wakker was ben ik maar meteen overboord gegaan om lekker wakker te worden. Natuurlijk moest Henk weer foto's maken. Lekker lui pas om 9 uur gaan varen.

Net als gisteren is het ontspannen varen. Tot nu toe hadden we nog maar erg weinig grote roofvogels cq adelaars gezien (vorig jaar waren het er veel meer), maar vanmorgen hebben we er wel 3 gezien. Verder natuurlijk wel de nodige buizerden, een havik en wouwen.

Kwart voor 11 waren we bij Wronki, op het steigertje waar we vorig jaar een paar keer aan hebben gelegen zaten nu de invalide vissers waarvoor het eigenlijk bedoeld was. De meneer die ons vorig jaar op de terugtocht duidelijk had gemaakt dat het zijn steigertje was zag ons aankomen en herkende de boot direct: hij begon enthousiast te zwaaien. Natuurlijk hebben we even enthousiast terug gezwaaid. Hebben ze weer eens iets anders om over te praten als alleen het vissen.

Tegen kwart over 1 waren we bij Sierakow, al voor de brug zagen we dat er een mooi blauw bootje aan de kant lag. Het bleken er zelfs 5 te zijn: wherries uit Rinteln. Zouden die helemaal naar hier geroeid hebben? Op de wal was kennelijk een feestje aan de gang.

Bij kilometer 138 is een nieuw aanlegsteigertje gemaakt door de plaatselijke zeilvereniging.

Bij kilometer 135,4 ligt een pontje. Even voor dat pontje zag ik een stok in het water staan. Die stok was vroeger groen / wit geschilderd geweest, Henk vroeg zich af of dat een groene ton voor moest stellen. Als dat het geval was zouden we die aan stuurboord moeten passeren. Nou, dat was dus inderdaad het geval. Aan bakboord waar wij langs gingen lag een enorme grindbank. We zijn schurend en schaatsend over het grind achter de stok langs weer in de vaargeul terecht gekomen.

Tussen half 2 en 3 uur zelfs wel 2 reeën gezien. Tegen half 4 zagen we een groep grote vogels op de thermiek zweven.

Het leken ooievaars, maar die heb ik nooit zo zien zweven. Een kwartiertje later zagen we een zelfde soort vogels, maar nu dichterbij boven het land naast de rivier: kraanvogels!

Even voor 5 uur kwam er een tegenligger aan. Het bleek een Duits jachtje te zijn, de Egon. Volgens Henk hebben we dat jachtje vorig jaar in het Spreewald ontmoet. Hij had het toen er over ook nog wel eens naar Polen en Posnan te willen gaan. Nu moest het er kennelijk van komen, maar ik weet niet of dat wel een erg goed idee was. Het bootje is van multiplex, als die op de stenen loopt gaat hij aan flinters. En we hebben in de praktijk ervaren dat het helemaal geen kunst is om op de stenen terecht te komen.

Een optimistisch beeld van de waterstand die niet klopt met de weergave in Posnan en Kostrzyn.

Om even voor half 7 waren we bij Skwierzyna, daar is bij de brug een hotel waar je kunt liggen. Ik had weinig zin meer in koken, het is er veel te warm voor. We hebben vandaag zelfs het dakje verder uitgerold om maar wat schaduw te krijgen en wat meer tocht onder dat dakje door en dat werkt prima zo. Het hotel heeft ook een restaurant, dat wisten we. We hebben onszelf dus getrakteerd op het etentje dat we in Posnan gemist hebben.

We zijn vandaag ongeveer 30 meter in hoogte naar beneden gekomen.

14 dagen geleden was alles nog groen.

Dag 40 Maandag 9 juni 2008

We hoeven vandaag niet zo ver, dus we zijn heel lui wakker geworden en opgestaan. Aan de andere oever staat een bord aan te geven hoeveel water er in Konin, Posnan, Kostrzyn en Krzyz (op de Notec) staat.

Ik vraag me af hoe vaak er naar die borden gekeken wordt en hoe vaak ze bijgewerkt worden. De standen van Konin en Posnan kunnen onmogelijk juist zijn, toen wij er waren stond er al minder water en het water is alleen maar gezakt sindsdien.

8 uur 25 varen. Met een heel laag toerental en vrij hoge snelheid (boven de 10 km/u) de Warta af denderen. We hadden het Warta varen wat anders voorgesteld, hadden graag die plaatsen waar we voorbij komen eens willen bekijken. Nu hebben we eigenlijk alleen maar haast om bij de Oder te komen. We zullen dus toch de raad van Maarten (die hij per SMS stuurde) moeten volgen: zet er wietjes onder. Die wietjes moeten natuurlijk niet onder de boot, we gaan dan wel met de auto (ooit, eens een keer).

Kwart voor 11 hebben we aangelegd aan de palen in Santok.

Het water is sinds de vorige keer dat we hier waren (14 dagen geleden) ongeveer 80 centimeter gezakt. Eerst maar eens in het winkeltje brood gehaald, we leven al een dag of wat op brood uit blik. Voor nood is dat prima te doen, het smaakt ook goed, maar het is vrij zwaar en verveelt gauw. Gelijk ook even bij de bibliotheek gekeken voor de E-mail, wanneer ze open zijn. Dat is geen punt, ze beginnen 's morgens om 9 uur al, de hele dag door tot 5 uur. Het brood naar boord gebracht, een stickie met het bestand van de Reispost erop in de zak en op naar de bibliotheek. Nu pas bleek me echt hoeveel problemen dat het oplevert dat "de Dell" het opgegeven heeft. Henk kan geen pdf meer maken en de foto's niet meer verkleinen (mijn machine is daar niet voor ingericht en te klein) en daardoor moeten de foto's in een groot formaat verstuurd worden. We versturen er 2x 5 stuks, toen was Janneke's postbus vol. Gelukkig kent Henk meer trucs om de problemen wat te omzeilen, hij heeft nu dus 2 E-mails verzonden en nog 4 (waarbij ook het verhaal) in "voorraad" gezet in Gmail. Die kan Janneke ophalen heeft hij mij verzekerd. Na het eten van vanavond kregen we een SMS dat het inderdaad gelukt was. Maar alles met elkaar heeft die E-mail versturen wat anders een kwestie van minuten is zo ongeveer 1,5 uur geduurd. Kosten gelukkig nog steeds: niets. Toen het verzenden afgewerkt was zijn we maar gelijk weer gaan varen, we willen boodschappen doen in Gorzow. We hebben het dakje maar helemaal uitgerold, want het was al weer boven de 30° in de kajuit en buiten aan het roer was het ook al niet meer te harden.

In Gorzow bij de brug aangelegd, fietsen op de wal en de stad in. Een fotograaf opgezocht om een van de foto's van kapitein Gregorz Nadolny af te laten drukken. Die willen we als postkaart versturen. Daar heb je dus ook postzegels voor nodig, die hadden ze niet bij de fotograaf. Postkantoor opgezocht en zegels gekocht. Toen nog eens huishoudelijke boodschappen gedaan, m'n voorraden verminderen snel. De boodschappen aan boord gebracht en toen weer de stad

in. Het was nog te vroeg om al weer naar de fotograaf te gaan, dus zijn we bij een ijszaak op het terras gaan zitten en hebben 'gezwelgd' in een heel groot ijsje. De foto's opgehaald en toen terug naar de ijszaak. Koffie en thee gekocht en buiten op het terras de adressen erop gezet en ze voorzien van plakkers. Even terug naar het postkantoor om

Cadeautje voor Ge.

de kaarten op de bus te doen, daarna terug naar boord. Gelijk weer verder, het was al vrij laat, bijna 5 uur. Voordat we ver genoeg waren om Gorzow niet meer te zien was het ondertussen al tegen 7 uur. Ik was intussen ondanks de hitte binnen toch maar met het eten begonnen, toen we voor anker lagen konden we bijna gelijk eten. Voor het eten toch nog even te water, het zweet loopt met straaltjes bij m'n lijf langs zo heet is het.

Na het eten kregen we dus een SMS dat het met het materiaal voor het reisverslag goed aangekomen is. Gelukkig maar. Henk wil in Berlijn toch nog eens proberen om "de Dell" weer tot leven te wekken of een andere oplossing te zoeken.

Dag 41 Dinsdag 10 juni 2008

Zo lui als vanmorgen ben ik in geen jaren wakker geworden, het was al over 8 voordat m'n ogen zelfs maar een beetje open wilden. Henk had zich voor genomen om me te laten slapen en dat was dus ook wel gelukt. Heerlijk overboord geplonsd, en lekker in het heldere water wat rond gespetterd. Als je stil blijft staan komen de jonge visjes aan je knabbelen en er zitten heel veel jonge visjes hier. De zon schijnt al weer volop, er staat een beetje wind.

Gemeerd bij de 'Wartemamma' of wel bij Brigitte Andrzejewski marina Kanape.

De waterstanden bij Kostrzyn.

Later op de ochtend trok die wind aan en kon je goed voelen dat hij gedraaid was ook. Hij komt nu uit het westen. Er stonden compleet kopjes op het water en er waren zelfs brekers. Wat wil je: wind tegen stroom. Is er verandering van weer op komst?

Kwart voor 10 pas varen. Onderweg naar Kostrzyn 2 arenden gezien, de eerste was 100% zeker een zeearend. Vlak voordat we bij kilometer 4 (café Kanape) waren vloog er vlak voor ons over het water nog een arend. Die werd uiteindelijk weg gejaagd door een bonte kraai. Even later kwam er nog een (of dezelfde?) langs, die ging in een dode boom op de oever zitten. Natuurlijk heeft Henk er een foto van gemaakt. Volgens Henk was het een afscheidscadeautje van de Warta voor mij.

10 over 1 hebben we aangelegd bij Brigitte. Ze was blij ons te zien. Ze heeft direct Corrie gebeld dat we er weer waren, die komt morgen. We moesten natuurlijk vertellen hoe we gevaren waren en zij vond dat we gekregen hadden wat we ons gewenst hadden: avontuur. Ze heeft groot gelijk. De Mia is op de terugweg langs geweest, de Elisabeth niet. Arno van de Mia wist niet waar de Elisabeth was. Vreemd eigenlijk, ze zijn gelijk terug gegaan in Wielen. Ze wilden de Warta op, dat hebben ze dus in ieder geval niet samen gedaan. Of Arno wel de Warta op gegaan is weet ik niet. Ik heb me na uitgebreid bij gekletst te hebben met het huishouden bemoeid: bed verschonen en alle wasgoed bij elkaar rapen. Toen dat gebeurd was op de wal met een grote zeilzak vol met vieze was, een eerste lading was draaien. Gelukkig hoeft dat dus niet op de hand. Bij Brigitte op de droogmolen gedroogd, toch wel lekker dat het dan zo droog is. Dan hoeft het dus niet nat aan boord.

Ondanks het snel vallend water hebben we als eerste Nederlands jacht het kleine rondje uitgevaren. De laatste 8 jaar zijn er ongeveer 30 jachtjes geweest die het gered hebben om rond te gaan. Veel zullen er voorlopig niet meer volgen daar er bij sluis 11 een stuw is afgebroken en de doorvaart beperkt is tot 80 cm. Het rondje is 764,5 km lang met 34 sluisen. Het hoogste punt ligt op 87 meter boven zee niveau.

Ondanks het snel vallend water hebben we als eerste Nederlands jacht het kleine rondje uitgevaren. De laatste 8 jaar zijn er ongeveer 30 jachtjes geweest die het gered hebben om rond te gaan.

